

PODKOP (2) *sb m*

Oba o prawdopodobnie jasne (tak Cn).

sg I podkop(e)m (1). ◇ pl I podkopy (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Przejście podziemne lub głęboki wykop ziemny, służący do podkładania materiałów wybuchowych pod obleganą twierdzę; cuniculus, fossura, suffosio Cn (2) : [Tak żołnierzy królewskich w Kownie dobywali Podkopem, drabinami, zawždy szturmowali StryjPoczqt 319.]

W połączeniach szeregowych (1): Gedimin [...] obegnawłszy mocnym wojskiem ony dwa Zamki nowe/ Fridburg y Beier/ dobywał ich przez dwadzieścia y dwa dni wstawnymi szturmami/ podkopy/ łtrzelbą y taranami StryjKron 410; [obległ Trímemel [...] y dobywał go Taranami/ łturmami/ y rozmaítą łtrzelbą/ y podkopy przes cåle siedmnaście dni y nocy StryjKron 384].

Przen (1) : Czuiąc to tedy fáctia Nowoewangelicka/ iż niemogła wbrod [...] áni Iurisdikcy duchowney/ áni dziesięcin duchowienstwu záprzeć: łzli (iákóm z piłmá námienił) ná duchownych takim podkopem. PowodPr 23.

Synonimy: ganek, loch.

*Cf **PODKOPANIE***

KW